ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 28ης Μαΐου 2004 *

Στην υπόθεση Τ-253/03,

Akzo Nobel Chemicals Ltd, με έδρα το Surrey (Ηνωμένο Βασίλειο),

Akcros Chemicals Ltd, με έδρα το Surrey,

εκπροσωπούμενες από τους δικηγόρους C. Swaack και M. Mollica,

προσφεύγουσες,

υποστηριζόμενες από το

Council of the Bars and Law Societies of the European Union, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενο από τον J. Flynn, QC,

από το

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten, με έδρα τη Χάγη (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενο από τον δικηγόρο O. Brouwer,

και από την

European Company Lawyers Association (ECLA), με έδρα τις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους M. Dolmans και K. Nordlander, καθώς και από τον J. Temple-Lang, solicitor,

παρεμβαίνοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον R. Wainwright και την C. Ingen-Housz, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση παρεμβάσεως υποβληθείσα από το **European Council on Legal Affairs** υπέρ των προσφευγουσών στην υπό κρίση υπόθεση, που έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως C(2003) 1533 τελικό, της 8ης Μαΐου 2003, σχετικά με απόρριψη αιτήσεως για την τήρηση του προστατεύοντος την επικοινωνία με τους δικηγόρους επαγγελματικού απορρήτου (legal professional privilege), όσον αφορά ορισμένα έγγραφα που κατασχέθηκαν στο πλαίσιο ελέγχου διενεργηθέντος σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτος κανονισμός εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από την P. Lindh, πρόεδρο, και τους R. García-Valdecasas και J. D. Cooke, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Στις 30 Ιανουαρίου 2003, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση C(2003) 85/4, βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτος κανονισμός εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), με την οποία υποχρεώθηκαν, μεταξύ άλλων, οι Akzo Nobel Chemicals Ltd και Akcros Chemicals Ltd (στο εξής: προσφεύγουσες) καθώς και οι αντίστοιχες θυγατρικές τους να υποβληθούν σε έλεγχο με σκοπό την αναζήτηση αποδείξεων για τυχόν θίγουσες τον ανταγωνισμό πρακτικές (στο εξής: απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 2003). Στις 10 Φεβρουαρίου 2003, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση C (2003) 559/4, βάσει επίσης του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 (στο εξής: απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 2003), σχετικά με τροποποίηση της αποφάσεως της 30ής Ιανουαρίου 2003.

2 Με βάση τις αποφάσεις αυτές διενεργήθηκαν, στις 12 και 13 Φεβρουαρίου 2003, επιτόπιοι έλεγχοι στα γραφεία των προσφευγουσών που βρίσκονταν στο Eccles, Μάντσεστερ (Ηνωμένο Βασίλειο). Κατά τη διάρκεια του ελέγχου, οι υπάλληλοι της Επιτροπής έλαβαν αντίγραφα πολλών εγγράφων. Κατά τη διάρκεια των ενεργειών αυτών, οι εκπρόσωποι των προσφευγουσών δήλωσαν στους υπαλλήλους της

Επιτροπής ότι ήταν δυνατό ορισμένα έγγραφα να καλύπτονται από το προστατεύον την επικοινωνία με τους δικηγόρους επαγγελματικό απόρρητο. Κατά τη διάρκεια της εν λόγω εξετάσεως εγγράφων ανέκυψε διάσταση απόψεων σχετικά με πέντε έγγραφα, η περίπτωση των οποίων αντιμετωπίστηκε κατά δύο τρόπους. Πράγματι, οι υπάλληλοι της Επιτροπής δεν μπόρεσαν να καταλήξουν, επιτοπίως, σε κάποιο οριστικό συμπέρασμα σχετικά με την προστασία της οποίας έπρεπε, ενδεχομένως, να τύχουν δύο έγγραφα. Κατόπιν τούτου, οι εν λόγω υπάλληλοι έλαβαν αντίγραφά τους τα οποία έθεσαν σε σφραγισμένο φάκελο τον οποίο πήραν μαζί τους μετά το πέρας του ελέγχου τους. Όσον αφορά τα τρία άλλα επίμαχα έγγραφα, ο υπεύθυνος για τον έλεγχο υπάλληλος της Επιτροπής θεώρησε ότι δεν προστατεύονταν από το επαγγελματικό απόρρητο και, όπως ήταν επόμενο, έλαβε αντίγραφά τους τα οποία και επισύναψε στα λοιπά έγγραφα του σχετικού φακέλου χωρίς να τα απομονώσει εντός σφραγισμένου φακέλου.

3 Στις 17 Φεβρουαρίου 2003, οι προσφεύγουσες απηύθυναν σχετικό έγγραφο στην Επιτροπή με το οποίο εξέθεταν τους λόγους για τους οποίους, κατά την άποψή τους, τα πέντε έγγραφα προστατεύονταν από το επαγγελματικό απόρρητο. Με έγγραφο της 1ης Απριλίου 2003, η Επιτροπή πληροφόρησε τις προσφεύγουσες ότι τα επιχειρήματα που είχαν προβάλει με το έγγραφό τους της 17ης Φεβρουαρίου 2003 δεν επέτρεπαν να συναχθεί το συμπέρασμα ότι τα επίμαχα έγγραφα καλύπτονταν πράγματι από το επαγγελματικό απόρρητο. Παρ' όλα αυτά, με το ίδιο αυτό έγγραφο, η Επιτροπή πρόσθεσε ότι οι προσφεύγουσες είχαν τη δυνατότητα να καταθέσουν παρατηρήσεις επί των προκαταρκτικών αυτών συμπερασμάτων εντός προθεσμίας δύο μηνών, μετά το πέρας της οποίας η Επιτροπή θα ελάμβανε τελική απόφαση.

4 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Απριλίου 2003, οι προσφεύγουσες άσκησαν προσφυγή ζητώντας, κατ' ουσίαν, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 10ης Φεβρουαρίου 2003 και, στο μέτρο που παρίστατο ανάγκη, της αποφάσεως της 30ής Ιανουαρίου 2003, με την οποία υποχρεώθηκαν οι εταιρίες αυτές καθώς και οι αντίστοιχες θυγατρικές τους να υποβληθούν στον επίμαχο έλεγχο (Akzo Nobel Chemicals και Akcros Chemicals κατά Επιτροπής, T-125/03).

5 Στις 8 Μαΐου 2003, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση C(2003) 1533 τελικό, βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 (στο εξής: απόφαση της 8ης Μαΐου 2003). Με το άρθρο 1 της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή απέρριψε το

αίτημα των προσφευγουσών να τους επιστραφούν τα επίμαχα έγγραφα καθώς επίσης και να επιβεβαιώσει η Επιτροπή την καταστροφή όλων των αντιγράφων των εγγράφων αυτών που είχε στην κατοχή της. Εξάλλου, με το άρθρο 2 της αποφάσεως της 8ης Μαΐου 2003, η Επιτροπή εξέφρασε την πρόθεσή της να αποσφραγίσει τον περιέχοντα τα δύο από τα έγγραφα αυτά φάκελο.

6 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 4 Ιουλίου 2003, οι προσφεύγουσες άσκησαν προσφυγή ζητώντας την ακύρωση, βάσει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, της αποφάσεως της 8ης Μαΐου 2003.

7 Με αιτήσεις που κατέθεσαν, αντιστοίχως, στις 30 Ιουλίου 2003 καθώς και στις 7 και 18 Αυγούστου 2003, το Council of Bars and Law Societies of the European Union (Συμβούλιο δικηγορικών συλλόγων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, στο εξής: CCBE), ο Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten (στο εξής: ολλανδικός δικηγορικός σύλλογος) και η European Company Lawyers Association (Ευρωπαϊκή ένωση νομικών επιχειρήσεων, στο εξής: ECLA) ζήτησαν να παρέμβουν υπέρ των προσφευγουσών. Με την ίδια διάταξη του προέδρου του πέμπτου τμήματος της 4ης Νοεμβρίου 2003, έγινε δεκτή αίτηση παρεμβάσεως του CCBE, του ολλανδικού δικηγορικού συλλόγου και της ECLA.

8 Στις 26 Νοεμβρίου 2003, το European Council on Legal Affairs, εκπροσωπούμενο από τον I. Forrester, QC, και τον δικηγόρο J. Killick, υπέβαλε αίτηση παρεμβάσεως υπέρ των προσφευγουσών ιδίω ονόματι και εξ ονόματος των μελών του.

9 Με τη σχετική του αίτηση, το αιτούν παρέμβαση ισχυρίζεται ότι έχει αποδεδειγμένο συμφέρον από την επίλυση της διαφοράς, στο μέτρο που η έκβαση της υποθέσεως αυτής θα επηρεάσει την καθημερινή εργασία των μελών του. Ειδικότερα, το αιτούν επισημαίνει ότι η υπόθεση αυτή θα επιτρέψει στο Πρωτοδικείο να επανεξετάσει τις θεσπισμένες με την απόφαση του Δικαστηρίου, της 18ης Μαΐου 1982, 155/79 AM &

S κατά Επιτροπής (Συλλογή 1982, σ. 1575) αρχές και, ιδίως, να επανεκτιμήσει το ζήτημα της εκτάσεως του προστατεύοντος την επικοινωνία με τους δικηγόρους επαγγελματικού απορρήτου καθώς και το ζήτημα των καταλλήλων δικονομικών εγγυήσεων για τη διασφάλιση της τήρησης της αρχής αυτής. Το αιτούν παρατηρεί ότι τα ζητήματα αυτά έχουν σημαντικό αντίκτυπο στον ρόλο των νομικών επιχειρήσεων και των ανεξαρτήτων σχετικών επαγγελματιών που είναι μέλη δικηγορικού συλλόγου κείμενου εκτός της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Συναφώς, το αιτούν παρέμβαση ισχυρίζεται ότι εκπροσωπεί τα συμφέροντα νομικών επιχειρήσεων οι οποίες έχουν την έδρα τους στην Ευρώπη και ότι το αντικείμενό του είναι η προάσπιση των συμφερόντων των μελών του.

10 Η αίτηση παρεμβάσεως επιδόθηκε στους διαδίκους σύμφωνα με το άρθρο 116, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

11 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στις 18 Δεκεμβρίου 2003, οι προσφεύγουσες θεώρησαν ότι το υποβαλόν την αίτηση παρεμβάσεως είχε αποδείξει την ύπαρξη συμφέροντος όσον αφορά τον διακανονισμό της υποθέσεως αυτής και κάλεσαν το Πρωτοδικείο να κάνει δεκτή την αίτησή του παρεμβάσεως. Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσαν την ίδια ημέρα, οι προσφεύγουσες ζήτησαν να τηρηθεί το απόρρητο αναφορικά με το υποβαλόν την αίτηση παρεμβάσεως.

12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 9 Δεκεμβρίου 2003, η Επιτροπή δεν προέβαλε αντιρρήσεις κατά της αιτήσεως αυτής παρεμβάσεως. Το εν λόγω κοινοτικό όργανο ζήτησε από το Πρωτοδικείο να καταδικάσει το αιτούν παρέμβαση στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε σε σχέση με αυτή την αίτηση παρεμβάσεως. Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε την ίδια ημέρα, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι δεν ζητούσε να τηρηθεί το απόρρητο όσον αφορά το αιτούν παρέμβαση.

13 Με τις από 7ης Ιανουαρίου 2004 παρατηρήσεις του, το CCBE ισχυρίστηκε ότι η αίτηση παρεμβάσεως ήταν απαράδεκτη, στο μέτρο που το αιτούν δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις που απαιτούνται είτε από ιδιώτες είτε από αντιπροσωπευτικές

ενώσεις έχουσες ως αντικείμενο την προάσπιση των συμφερόντων των μελών τους. Το CCBE θεώρησε ότι το αιτούν παρέμβαση αποτελεί στην πραγματικότητα ομάδα κατ' ιδίαν προσώπων και δεν έχει άμεσο και πραγματικό συμφέρον σε σχέση με τα αιτήματα της διαφοράς αλλά απλό συμφέρον σε σχέση με τους προβληθέντες ισχυρισμούς. Τέλος, το CCBE θεώρησε ότι η θέση των μελών του αιτούντος παρέμβαση δεν μπορούσε να επηρεασθεί από την επίλυση της διαφοράς.

14 Οι λοιποί παρεμβαίνοντες δεν προέβαλαν αντιρρήσεις σχετικά με αυτή την αίτηση παρεμβάσεως.

15 Σύμφωνα με το άρθρο 116, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, η πρόεδρος του πέμπτου τμήματος έφερε την αίτηση παρεμβάσεως ενώπιον του τμήματος.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

16 Δυνάμει του άρθρου 40, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται επί του Πρωτοδικείου δυνάμει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού, το δικαίωμα παρεμβάσεως σε εκκρεμούσες ενώπιον του Πρωτοδικείου διαφορές ανήκει όχι μόνο στα κράτη μέλη και στα κοινοτικά όργανα αλλά και σε κάθε πρόσωπο που δικαιολογεί την ύπαρξη συμφέροντος από την επίλυση της διαφοράς.

17 Πρέπει να παρατηρηθεί, πρώτον, ότι το αιτούν παρέμβαση αποτελεί μια μη καταχωρισμένη ένωση στερούμενη νομικής προσωπικότητας, η οποία συνενώνει νομικούς επιχειρήσεων απασχολούμενους σε μεγάλες εγκατεστημένες στην Ευρώπη εταιρίες.

18 Συναφώς, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι, μολονότι οι στερούμενες νομικής προσωπικότητας οντότητες μπορούν να ασκούν παρέμβαση, πρέπει ωστόσο να συγκεντρώνουν τα στοιχεία που αποτελούν τη βάση μιας τέτοιας προσωπικότητας, ιδίως αυτοτέλεια και ευθύνη, έστω και σε περιορισμένο βαθμό (διάταξη του Δικαστηρίου της 11ης Δεκεμβρίου 1973, 41/73, 43/73 έως 48/73, 50/73, 111/73, 113/73, και 114/73, Générale sucrière κ.λπ. κατά Επιτροπής, UCR σ. 1465, σκέψη 3). Πάντως, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το αιτούν παρέμβαση συστάθηκε με απλή άτυπη απόφαση των ιδρυτών του, ότι στερείται οργανισμού και ότι αποτελεί απλώς ένα βήμα ανταλλαγής πληροφοριών και πρακτικών εμπειριών καθώς και συζητήσεων για ορισμένα ενδιαφέροντα τα μέλη του θέματα.

19 Κατά συνέπεια, συνάγεται το συμπέρασμα ότι το αιτούν παρέμβαση δεν συγκεντρώνει τα ελάχιστα στοιχεία που αποτελούν τη βάση της νομικής προσωπικότητας των νομικών προσώπων, κατά την έννοια της προπαρατεθείσας διατάξεως Générale sucrière κ.λπ. κατά Επιτροπής.

20 Εν πάση περιπτώσει, διαπιστώνεται ότι το αιτούν παρέμβαση περιλαμβάνει 25 μέλη, εκπροσωπούντα ίσον αριθμό εταιριών. Κάθε μέλος του αιτούντος παρέμβαση έχει ως αποστολή την παροχή στην απασχολούσα αυτό εταιρία γνωμοδοτήσεων σχετικά με το ευρωπαϊκό δίκαιο περί ανταγωνισμού καθώς και άλλα νομικά ζητήματα.

21 Κατά πάγια νομολογία, επιτρέπεται η παρέμβαση αντιπροσωπευτικών ενώσεων αποσκοπουσών στην προστασία των μελών τους, στο πλαίσιο υποθέσεων όπου τίθενται ζητήματα αρχής δυνάμενα να επηρεάσουν τα τελευταία [διατάξεις του προέδρου του Δικαστηρίου της 17ης Ιουνίου 1997, C-151/97 P(I) και C-157/97 P(I), National Power και PowerGen, Συλλογή 1997, σ. I-3491, σκέψη 66, και της 28ης

Σεπτεμβρίου 1998, C-151/98 P, Pharos κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-5441, σκέψη 6· διατάξεις του προέδρου του Πρωτοδικείου της 22ας Μαρτίου 1999, T-13/99 R, Pfizer κατά Συμβουλίου, που δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 15, και της 28ης Μαΐου 2001, T-53/01 R, Poste Italiane κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1479, σκέψη 51]. Συγκεκριμένα, επιτρέπεται σε μια ένωση να παρέμβει σε μια υπόθεση εάν η ένωση αυτή είναι αντιπροσωπευτική σημαντικού αριθμού ενεργών στον οικείο τομέα επιχειρηματιών, μεταξύ των αντικειμένων της συμπεριλαμβάνεται και αυτό της προστασίας των συμφερόντων των μελών της, η υπόθεση μπορεί να θέτει ζητήματα αρχής επηρεάζοντα τη λειτουργία του οικείου τομέα και, όπως είναι επόμενο, τα συμφέροντα των μελών της είναι δυνατό να επηρεαστούν σε σημαντικό βαθμό από την εκδοθησόμενη απόφαση (βλ., υπό την έννοια αυτή, τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 8ης Δεκεμβρίου 1993, T-87/92, Kruidvat κατά Επιτροπής, περί απορρίψεως της αιτήσεως παρεμβάσεως της Yves Saint Laurent Parfums SA, Συλλογή 1993, σ. II-1375, σκέψη 14).

22 Πάντως, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι το αιτούν παρέμβαση δεν αποτελεί αντιπροσωπευτική ένωση έχουσα ως αντικείμενο την προστασία των συμφερόντων των υπαγομένων σ' αυτήν νομικών κατά την έννοια της προπαρατεθείσας νομολογίας. Πράγματι, δεδομένου ότι ο αριθμός των μελών του αιτούντος παρέμβαση περιορίζεται στα 25, η ένωση αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αντιπροσωπευτική αρκούντως σημαντικού αριθμού ενεργών στον οικείο τομέα επαγγελματιών. Ομοίως, δεδομένου ότι το αιτούν παρέμβαση στερείται οργανισμού, προκύπτει ότι είναι αδύνατο να ελεγχθεί αν σκοπός του είναι πράγματι η μέριμνα για την προστασία των συμφερόντων των μελών του.

23 Προκειμένου περί της πιθανής υπάρξεως ατομικών συμφερόντων όσον αφορά τα μέλη του αιτούντος παρέμβαση, διαπιστώνεται ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν επηρεάζει αυτά κατά τρόπο άμεσο, στο μέτρο που δεν αφορά τις εκπροσωπούμενες στο πλαίσιο του αιτούντος παρέμβαση εταιρίες. Κατά συνέπεια, τα μέλη του αιτούντος παρέμβαση δεν είναι δυνατό να έχουν άμεσο και πραγματικό συμφέρον για την τύχη που θα επιφυλαχθεί στην ειδική πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, αλλά απλό συμφέρον σε σχέση με τους προβαλλόμενους ισχυρισμούς (βλ., υπό την έννοια αυτή, την προπαρατεθείσα διάταξη National Power και PowerGen, σκέψη 53).

24 Εν όψει των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι το αιτούν παρέμβαση δεν δικαιολογεί συμφέρον από την επίλυση της διαφοράς, κατά την έννοια του άρθρου 40, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου.

25 Κατά συνέπεια, η αίτησή του παρεμβάσεως απορρίπτεται.

Επί των δικαστικών εξόδων

26 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, η απόφαση για τα έξοδα λαμβάνεται με την απόφαση ή τη διάταξη που περατώνει τη δίκη. Δεδομένου ότι η παρούσα διάταξη θέτει τέρμα στη δίκη σε σχέση με το αιτούν παρέμβαση, επιβάλλεται η λήψη αποφάσεως επί των σχετικών με την αίτησή του παρεμβάσεως εξόδων.

27 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το αιτούν παρέμβαση ηττήθηκε, πρέπει αυτό να καταδικαστεί στα δικά του δικαστικά έξοδα καθώς και σε αυτά της Επιτροπής που είναι σχετικά με την παρούσα διαδικασία παρεμβάσεως, όπως έχει ζητηθεί από την τελευταία. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες και οι παρεμβαίνοντες δεν έχουν διατυπώσει σχετικά αιτήματα, φέρουν οι ίδιοι τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση παρεμβάσεως του European Council on Legal Affairs.

2) Καταργείται η δίκη όσον αφορά το αίτημα των προσφευγουσών αναφορικά με το European Council on Legal Affairs σχετικά με την τήρηση του απορρήτου.

3) Καταδικάζει το European Council on Legal Affairs στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής τα σχετικά με τη διαδικασία παρεμβάσεως καθώς και στα δικά του δικαστικά έξοδα.

4) Οι προσφεύγουσες και οι παρεμβαίνοντες φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα που έχουν σχέση με τη διαδικασία παρεμβάσεως.

Λουξεμβούργο, 28 Μαΐου 2004.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Η Πρόεδρος

P. Lindh